आकरुणयासर्वतोऽनुकंप्ययास्त्रियाकिंकरिष्यति ॥ ५३॥ आत्मनोदेहस्यार्धेन अनेनविधुरायुषा भार्याशून्यजीवितेन दुःखंयथाभवत्येवंजीवताकिंमेप्रयोजनम् अतोमामपिकामंनयत्वित्यन्वयः ॥ ५४ ॥ नजाताःपक्षायेषांतान् बालकान् कथंबिभर्मिपुष्यामि मंदभाग्याः मेप्रजाःमातरं प्रतीक्षंते ॥ ५५ ॥ शाकुनिकःपक्षिहंता विलीनःसन् ॥ ५६ ॥ आत्मापायंस्वमृत्युमपश्यंत्यः ॥ ५७ ॥ अयथोत्थितंमिथ्यैवाविर्भूतम् ॥ ५८ ॥

अहोअकरुणोदेवःस्त्रियाकरुणयाविभुः ॥ कृपणंमाऽनुशोचंत्यादीनयाकिंकरिष्यति॥५३॥ कामंनयतु मांदेवःकिमर्धेनात्मनोहिमे॥ दीनेनजीवतादुःखमनेनविधुरायुषा॥५४॥ कथंत्वजातपक्षांस्तान्मातृहीनान्बिभर्म्यहम्॥ मंदभाग्याःप्रतीक्षंतेनीडेमेमातरंप्रजाः ॥५५॥ एवंकुलिंगंविलपंतमारात्प्रियावियोगातुरमश्रुकंठम्॥ सएवतंशाकुनिकःशरेणविव्याधकालप्रहितोविलीनः ॥ ५६॥ एवंयूयमपश्यंत्यआत्मापायमबुद्धयः॥ नैनंप्राप्स्यथशोचंत्यःपतिंवर्षशतैरपि ॥५७॥ हिरण्यकशिपुरुवाच बालएवंप्रवदतिसर्वेविस्मितचेतसः॥ ज्ञातयोमेनिरेसर्वमनित्यमयथोत्थितम् ॥५८॥ यमएतदुपाख्यायतत्रैवांतरधीयत॥ ज्ञातयोऽपिसुयज्ञस्यचक्रुर्यत्सांपरायिकम् ॥ ५९ ॥ ततःशोचतमायूयंपरंचात्मानमेवच॥ कआत्माकःपरोवाऽत्रस्वीयःपारक्यएववा॥ स्वपराभिनिवेशेनविनाज्ञानेनदेहिनाम्॥ ६० ॥ नारदउवाच इतिदैत्यपतेर्वाक्यंदितिराकर्ण्यसस्नुषा॥ पुत्रशोकंक्षणात्त्यक्त्वातत्त्वेचित्तमधारयत्॥६१॥ इतिश्रीभागवतेमहापुराणेसप्तमस्कंधेदितिशोकापनयनंनामद्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

नारदउवाच हिरण्यकशिपूराजन्नजेयमजरामरम्॥ आत्मानमप्रतिद्वंद्वमेकराजंव्यधित्सत॥ १ ॥

सांपरायिकंपरलोककृत्यम् ॥५९॥ अशोचतइतिपाठेअडागमआर्षः स्वपरइत्यभिनिवेशएवाज्ञानंतेनविना ॥६०॥ सस्नुषास्नुषयासहिता॥६१॥ इतिसप्तमेटीकायांद्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ ॥७॥ ॥७॥ तृतीयेतस्यतपसातप्तंवीक्ष्यजगद्विधिः आगत्यविस्मितस्तेनसंस्तुतश्चवरानदात् ॥ १ ॥ तदेवंसाधूनांकदनेदानवानादिश्यबंधूनांशोकंतत्त्वनिरूपणेनापनीय यत्कृतवान्तदाह हिरण्यकशिपुरित्यादिना अप्रतिद्वंद्वंप्रतिपक्षहीनमेकराजमेकमेवराजानंव्यधित्सतकर्तुमैच्छत् ॥ १ ॥